

SON
HİKÂYE
ANLATICISI

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2022
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

Son Hikâye Anlatıcısı

Donna Barba Higuera

Özgün adı: The Last Cuentista

ISBN: 978-605-188-673-2

© Donna Barba Higuera, 2021

© Levine Querido, 2021

Tüm hakları saklıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Filiz Çiçek

Kapak illüstrasyonu: Raxenne Maniquiz

İngilizceden çeviren: Burcu Karatepe

Grafik tasarım: Ayşe Çalışkan Günay

Baskı ve Cilt: Deniz Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mahallesi Harmantepe Caddesi No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

SON HİKÂYE ANLATICISI

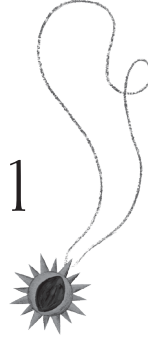
Donna Barba Higuera

İngilizceden çeviren: Burcu Karatepe

Babam için:

Yatmadan önce anlattığın hikâyelerden günlük
konuşmalarımıza kadar bana, bir ömür boyu
hikâye sunduğun için teşekkürler.

1

Lita, ateşe bir *piñon** kütüğü daha attı. Tatlı bir kokuya sahip duman aramızdan süzülerek yıldızlı gökyüzüne ulaştı. Yanıma, battaniyenin üzerine geri otururken dizlerinin çatırdadığını duydum. Benim için hazırladığı tarçınlı sıcak çikolataya bu sefer hiç dokunulmamıştı.

“Yanına almanı istediğim bir şey var Petra.” Lita, kazağının cebine uzandı. “On üçüncü yaş gününde yanında olmayacağımdan...” Cebinden, güneş şeklinde gümüş bir kolye çıkardı. Ortasında düz yüzeyli, siyah bir taş vardı. “Bu kolyeyi güneşe doğru tutarsan ışık, obsidiyenin içinden parlayarak geçer.”

Kolyeyi ondan alıp havaya kaldırdım ama güneş yoktu. Sadece ay ışığı vardı şimdi. Bazen, aslında göremediğim şeyleri gördüğümü hayal etmeyi deniyordum. Çok belli belirsiz de olsa taşın içinden bir ışığın süzüldüğünden

* Kuzey Amerika’da yetişen bir bodur çam türü. (Ç. N.)

emindim. Kolyeyi öne arkaya hareket ettirdim. Görüşümün merkezinden çok fazla uzaklaştırdığımda ışık kayboluyordu.

Yeniden ona baktığımda Lita'nın, boynunda duran aynı kolyeyi işaret ettiğini fark ettim. "Biliyor musun," dedi, "Yucatecos obsidiyenin; sihirli, birbirinden kopmuş olanları bir araya getiren bir geçit olduğuna inanır." Ardından dudaklarını büzüştürdü. Burnunun üzerinde koyu renkli teni, bir ağacın üzerindeki kabuk gibi kırıktı.

"Beni gitmem için zorlamamaları gerekir," dedim.

"Gitmek zorundasın, Petra." Lita uzun bir süre uzaklara baktıktan sonra devam etti. "Çocuklar, ebeveynlerinden ayrı olamazlar."

"Sen babamın ebeveynisin. O zaman seninle birlikte kalması gerekirdi. Hepimizin kalması gerekir." Kelimeler ağzımdan çıktığı sırada bile çocuk gibi konuştuğumun farkındaydım. Derin, yumuşak bir kahkaha attı. "O kadar uzağa seyahat edemeyecek kadar yaşlıyım. Ama senin için... *Dios mío**, yeni bir gezegen! Ne kadar heyecan verici."

Bunun üzerine çenemin titremesini engelleyemeyince başımı onun vücuduna yasladım ve beline sıkıca sarıldım.

"Seni bırakmak istemiyorum."

Derin bir iç çekişle çöktüğünü hissettim. Lita'nın evinin arkasındaki çölün bir yerlerinde bir çakal uluyarak

* (İsp.) Aman Tanrım. (Ç. N.)

arkadaşlarını çağırıyordu. Sanki sözleşmişçesine hemen ardından tavuklar gıdıklamaya, keçiler melemeye başladı.

“Bir *cuento*’ya ihtiyacın var,” dedi, uzun hikâyelerinden birini kastederek.

Uzanıp gece gökyüzünü izlemeye başladık. Ilık çöl rüzgârı üzerimizden kayıp geçerken Lita beni hiç olmadığı kadar sıkı kucakladı. Bulunduğum bu noktadan ayrılmayı hiç istemiyordum.

Halley Kuyruklu Yıldızı’nı işaret etti. Buradan bakınca o kadar da tehlikeli görünmüyordu.

“*Había una vez*,” diye hikâyesine başladı, “genç bir Alev Yılanı *nagual*** varmış. Annesi Yeryüzü ve babası da Güneş’miş.”

“*Nagual* yılanı mı?” diye sordum. “Ama nasıl olur da Yeryüzü ve Güneş, yarı insan yarı hayvan olan...”

“Şişt! Bu benim hikâyem.” Boğazını temizledi ve ellerinden birini, ellerinin arasına aldı. “Alev Yılanı kızgınmış. Annesi Yeryüzü, onu beslemiş ve ona bakmış ama babası Güneş, ondan uzak durmuş. Babası ekinlerin yetişmesini sağlıyor fakat aynı zamanda büyük kuraklıklara ve ölümlere sebep oluyormuş. Güneş’in *nagual* üzerinde gezindiği çok sıcak bir yaz gününde...” Lita ellerini gökyüzüne doğru salladı, “babasına meydan okumuş. Annesi

* (İsp.) “Evvel zaman içinde,” (Ç. N.)

** Aztek ve Mayalarda hayvan karşılıklarına dönüşme gücüne sahip insanlara verilen addır. (Ç. N.)

sonsuz kadar yanında kalmasını istese de genç Alev Yılanı hızla babasına doğru ilerlemiş.”

Lita bir an sessiz kaldı. Bu duraksamaları, beni heyecanlandırmak için bilerek yaptığını biliyordum ve işe yarıyordu.

“Sonra ne olmuş?”

Gülümsedi ve devam etti. “Ardında parlak alevlerle kaplı kuyruğuyla Alev Yılanı kendini durduramayacağı kadar büyük bir hıza ulaşmış. Ama babası Güneş’e yaklaştığı sırada hatasının farkına varmış. Babasının alevleri, evrendeki her şeyden daha güçlü ve tehlikeliymiş. Babasının ateşi gözlerini yakmış artık hiçbir şey göremiyormuş.” Lita dudaklarını ıslattı. “*Pobrecito** artık körmüş ve yavaşlayamayacağı kadar hızlı hareket ediyormuş. Annesini bulamıyormuş.” Derin bir iç çekti. Şimdi her hikâyesinde olduğu gibi, sanki hemen köşedeki *panadería*’nın** yerini tarif ediyormuş gibi, sesinin daha yumuşak bir tona büründüğü kısım gelmişti. “O yüzden her yetmiş beş yılda bir, annesiyle yeniden buluşmak umuduyla yolculuğuna yeniden çıkar.” Yeniden Alev Yılanı’nı işaret etti. “Annesini hissedebilecek kadar yakındır ama onu asla kucaklayamaz.”

Sırtımda yükselen sıcaklığı hissederek, “Ama bu sefer öyle olmayacak,” dedim.

* (İsp.) Zavallı. (Ç. N.)

** (İsp.) Fırın. (Ç. N.)

“Evet,” deyip beni daha sıkı kucakladı. “Birkaç gün içinde Alev Yılanı nihayet annesini bulacak. *Y colorín Kolorado, este cuento se ha acabado,*” diyerek hikâyesini bitirdi.

Elini durmadan okşuyor, kırıksıklıklarını hafızama kazıyordum. “Bu hikâyeyi sana kim anlattı? Büyükannen mi?”

Lita omuzlarını silkti. “Bana bölük pörçük bir şeyler anlatmıştı. Büyük bir kısmını uydurmuş olabilirim.”

“Korkuyorum, Lita,” diye fısıldadım.

Hafifçe koluma vurdu. “Ama bir anlığına da olsa dertlerini unuttun değil mi?”

Utancımdan cevap vermedim. Gerçekten de hikâyesi unutmamı sağlamıştı. Ona ve diğer herkese olabilecekleri unutmamı.

“Sakin korkma,” dedi. “Ben korkmuyorum. Sadece *nagual* evine dönüyor.”

Sessizlik içinde Alev Yılanı’nı izledim. “Ben de tıpkı senin gibi olacağım Lita. Bir hikâye anlatıcısı.”

Doğrulup bağdaş kurdu ve bana döndü. “Bir hikâye anlatıcısı, evet. Bu senin kanında var zaten.” Bana doğru eğildi. “Ama tıpkı benim gibi mi? Hayır, *mija***. Sen, kim olman gerektiğini bulmalı ve o olmalısın.”

“Peki, ya senin hikâyelerini mahvedersem?” diye sordum.

Lita çenemi, yumuşacık kahverengi ellerinin arasına aldı. “Onları mahvedemezsin. Seni bulmadan önce, yüz-

* (İsp.) “Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.” (Ç. N.)

** (İsp.) Hayatım. (Ed. N.)

lerce yıl boyunca birçok insanla birlikte yolculuk yaptılar. Şimdi gidip onları kendi hikâyelerin yapma zamanı geldi.”

Lita’yı, onun annesini ve annesinin annesini düşündüm. Ne çok şey bildiklerini. Ben kimdim ki onların peşinden gidecektim?

Kolyeyi elimde sıkıca tuttum. “Hikâyelerini asla kaybetmeyeceğim Lita.”

“Biliyorsun, gideceğin gezegenin de bir belki iki güneşi olacak.” Tırnağıyla kolyesine vurdu. “Gittiğinde beni arar mısın?”

Alt dudağım titrerken yaşlar, yanaklarımdan süzülme-ye başladı. “Seni burada bıraktığımıza inanamıyorum.”

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. “Senin beni bırakman imkânsız. Ben senin bir parçanım. Beni ve hikâyelerimi yeni bir gezegene, gelecekte yüzlerce yıl ileri götürüyorsun. Ne kadar şanslıyım aslında.”

Yanağına bir öpücük kondurdum. “Benimle gurur duymanı sağlayacağım.”

Obsidiyen kolyemi tutarken Lita’nın, nihayet annesine kavuşurken Alev Yılanı’nı, duman rengi kolyesinden izleyip izlemeyeceğini merak ettim.

2

Santa Fe'den, Durango yakınlarındaki San Juan Millî Parkı'ndaki fırlatma tesisine olan yolculuk iki saatten kısa sürdü. Zaten yarım saati babamın, bana ve Javier'e birbirimizle didişmekten vazgeçip kibar davranmamız ve sıkı çalışmamız gerektiğiyle ilgili çektiği nutukla geçmişti.

Hükûmetin askeri üs yerine Kolorado ormanını seçmesi bana tuhaf gelmişti. Ama gözlerden uzak yolları ve sık ormanların içine yapılan yolculuğu gördükten sonra anlamaya başladım. Dünyayı geride bırakması için tasarlanan üç büyük yıldızlararası koloni gemisi bile burada kaybolabilirdi.

Pleiades Corp bu lüks gemileri, zengin insanları galaksinin birçok noktasına konforlu bir şekilde götürmek üzere tasarlamıştı. Havalimanının bir yerinde, büyük ekranda, bu gemilerden birinin beş yıldızlı iç mekânlarını tanıtan reklamlarını görmüştüm. Pleiades Corp'un koyu

mor rengini yansıtan avize ışıkları, ellerinde martini bardakları tutan ve sahte nebulaı izleyen lüks giyimleri içindeki oyuncularını aydınlatıyordu. Sesi, her sabah avokado yağıyla gargara yapıyormuş gibi çıkan bir adam, arkadan hafifçe duyulan piyano sesiyle şöyle diyordu: “Pleiades Şirketleri. Yıldızlararası seyahatinize dair düşüncelerinizi, sizin için gerçekleştirir. Maceraya düşkün seçkinler için yıldızların ötesinde, lüks bir yaşam.”

Şimdi o gemilerin ne olduğunu düşünüyordum. Büyük ekrandaki o bembeyaz dişli gülümsemeleri olan insanların bizimle alakası yoktu: bilim insanları, dünyalaştırıcılar ve hükûmetin diğer herkesten daha fazla yaşamayı hak ettiğini düşündüğü liderler. Peki benim ailem buna nasıl dâhil olmuştu? Hükûmetin politikacıları buna nasıl karar vermişti? O politikacıların kaçını doğrudan gidiş hakkını elde etmişti?

Bunca insanı geride bırakıp dünyadan böyle sıvışıp gitmek yanlış geliyordu. Bir gün öncesine kadar aileme, gideceğimiz yer hakkında bilgi bile verilmemişti. Babam, Pleiades’in iki yıl daha dünyadan ayrılması planlanmayan gemilerini, eski Denver Havaalanı’ndaki devasa bir yer altı tesisinde sakladığını söylüyordu. Birkaç ay önce uzayda, daha yakın noktalara yapılan ilk test uçuşları başarılı olmuştu ancak aniden çıkılan bu yolculuk, ilk yıldızlararası yolculuğumuz olacaktı.

Güneşte meydana gelen bir patlama, bir hafta önce kuyruklu yıldızı rotasından çıkarmış olmasaydı, zamanın başlangıcından beri olduğu gibi dünyadan, Ateş Yılanı'nın birkaç gün içinde zararsız bir şekilde geçişini izliyor olacaktık.

Fırlatma tesisi, millî parka açılan kapıların ardındaki eski bir devriye binasından daha fazlası değildi. Ön kısımdaki girişte gördüklerimi çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Diğer yolcularla birlikte istasyondan çıkıp ormana uzanan bir yolu takip etmemiz söylenmişti. Hemen arkamızda kalan aileler de gemiye giden yolda, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Işık, korudaki kavak ve çam ağaçları arasından, kilise-deki Hz. Yunus ve Balina vitrayındaki gibi süzülüyordu. Başımızın üzerindeki yavru kuşların şiddetli cıvıltıları, olduğum yerde sıçramama yol açmıştı. Başımı kaldırıncaya anne kırlangıcın, yuvasına daha fazla yemek götürmek için havalandığını gördüm. Bebeklerin cıvıltıları o uzaklaşır uzaklaşmaz dinmişti. Anne kuş, tüm çabalarının nafile olduğundan habersizdi. Gözlerimi iyice kısarak yuvanın kenarından sarkan minik kafaları görmeye çalıştım. Minicik ve savunmasız olan o canlılar için önce üzüldüm ama sonra kuşların şanslı olduklarını düşündüm. Onları yok eden şeyin ne olduğunu hiçbir zaman bilmeyeceklerdi.

Bir yürüyüş parkurundan farksız olan patikada gemiye doğru ilerlemeye devam ettik. Bu, dünyadan yapılabileceğini hayal ettiğimiz en az resmî yolculuk olsa gerek. Ailem, birçok radikal ve komplo grubunun burada dönen bir şeyler olduğundan şüphelendiğini ve söylenti takipçisinin bunu gösterdiğini söylemişti. Kardeşim Javier, sedir ağaçlarının kapladığı yoldan çıkıp yeşil bir açıklığa geldiğimizde aniden durdu. Önümüzde, paslanmaz çelikten ve kristalden bir peygamberdevesini andıran gemi belirmişti.

“Petra?” Kardeşim bileğimi sıkıca kavramıştı.

Açıklığın diğer tarafında da gemimizin bire bir aynısı duruyordu. Uzakta olduğu için önümüzdeki devasa yaratığın yarısı kadar görünüyordu. Ortada sadece iki gemi vardı, üçüncüsü çoktan yola çıkmış olmalıydı. Babam, Alpha Centauri’ye yaklaştıkları sırada verdikleri son sinyalin ardından teması kaybettiklerini söylemişti.

“Sorun yok.” Her ne kadar ben de dönüp ormana kaçmak istesem de ilerlemesi için Javier’i hafifçe ittim.

Aklıma Lita, öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarım gelmişti, tam şu anda ne yaptıklarını merak ediyordum. Çok korktuklarını ve asla kaçmayı başaramayacakları bir şeyden kaçmaya çalıştıklarını düşünmek istemiyordum.

Onun yerine Lita ve Tía Berta’nın, kırmızı ve siyah püsküllü battaniyelerinin üzerinde uzandıklarını, içinde

“gizli bir sosu” olan kahvelerini içerken nagual yılanının gelişini izlediklerini gözümün önüne getirmeye çalıştım.

“Berta! Cimrilik yapmanın hiç sırası değil.” Lita da kahverengi cam şişeyi eğip kahve fincanına aynı içecekten döküyordu.

“Sanırım haklısın,” diyordu Berta. “Bunu saklamamız gereken başka bir Noel’imiz olmayacak nasıl olsa.” Lita, Tía Berta’nın fincanına daha fazla döküyordu. Kilden fincanlarını tokuşturup uzun bir yudum alıyor ve Tía Berta’nın yüzyıllık fındık ağacına sırtlarını yaslayıp oturuyorlardı. Zihnimde onları bu hikâyeyle saklamaya karar vermiştim.

Annemle babam seçilmeden önce birçok insan, mağazaları yağmalamaya başlamıştı bile. Anneme, çok yakında yağmaladıkları o şeylerin yok olup gideceğini bile bile insanların bunu neden yaptığını sorduğumda gözleri yaşlarla dolmuştu.

“İnsanlar korkuyor. Bazıları hayal bile etmediği şeyler yapacaktır. Bizler kimseyi yargılayabilecek konumda değiliz.”

Hâlâ neden bazı insanlar bu kadar sakinken diğerlerinin zıvanadan çıktığını anlayamıyordum. Ailem de yeni gezegen Sagan’a gidecekler arasına seçildiği için kendimi mutlu hissetmem gerekirdi ama ben, dünya üzerindeki son bardak su bana verilmiş de herkesin

gözleri üzerimdeyken onu içmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Başımı kaldırıp kuyruklu yıldız baktım ve irkildim.
Senden nefret ediyorum.

Düzenli bir şekilde kendi çukurlarına ilerleyen karıncalar gibi, birkaç bilim insanı ve sarışın bir oğulları olan aileyle birlikte çimenlik alanda ilerliyorduk. Yaklaşmış olmamıza rağmen beton fırlatma rampası yerine hâlâ yeni kesilmiş çimenlerin üzerindeydik.

Annem usulca konuşmaya başladı. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaksınız. Endişelenecek hiçbir şey yok.” Ama dönüp ona baktığımda gözlerini kısarak başını salladığını fark ettim. “Ve Sagan’a vardığımızda,” diye devam etti, “çiftlik gibi bir yerde, her şeye yeniden başlayacağız. Orada senin yaşlarında başkaları da olacak.”

Bu hiçbir şeyi daha iyi hâle getiremezdi. Yeni arkadaşlarımın olmasını istemiyordum ki. Lita’nın evinin arkasında yetiştirdiğim Rápido’yu bile serbest bırakmışım. Belki de kaplumbağam kabuğunun içinde kuyruklu yıldızın büyük çarpışından kurtulur ve hayatına bensiz devam edebilirdi.

“Bu çok aptalca,” diye söylendim. “Onlara gözlerimden bahsedersen belki bizi gemiye almazlar.”

Annem ve babam birbirine baktılar. Annem, beni dirseğimden yakalayıp yanına çekti. Yanımızdan geçen diğer ailelere gülümsüyordu.

“Ne yapmaya çalışıyorsun Petra?”

Gözyaşlarımın tetikte olduğunu hissedebiliyordum.

“Lita’ya ne olacak? Onu umursamıyorsunuz bile.”

Annem bir anlığına gözlerini kapadı. “Bunun bizim için de ne kadar zor olduğunu anlatamam.” Derin bir nefes verip ardından bana baktı. “Bu canını yaktığı için çok üzgünüm ama şimdi hiç sırası değil.”

“Peki, ne zaman sırası gelecek?” diye bağırdım. “Çoktan yok olduktan yüzyıl sonra mı?”

Önümüzdeki sarışın çocuk dönüp bize baktı. Ama babası onu dürtüp önüne döndürdü.

“Petra, neler olacağını bilemeyiz.” Annem diğer ailelere kaçamak bakışlar atıyordu. Ördüğü saçını eline aldı ve ucunu kıvrıp bükmeye başladı.

“Yalan söylediğini düşünüyorum.”

Annem, babama bir bakış daha atıp elini koluma koydu. “Tam da şu anda Petra, dünya senin etrafında dönmüyor. Diğerlerinin nasıl hissettiği aklının ucundan geçti mi hiç?”

Dünyanın tümünden dönmeyi bıraktığını söylemek üze-reydim ki kolumun titrediğini hissettim. Başımı eğince annemin titrediğini fark ettim.

Geldiğimiz yönü işaret etti. “Kapıların dışında bekleyen insanları gördün mü?”

Başımı diğer tarafa çevirdim. Bir kadının nikâh yüzüğünü parmağından sıyrıp onu bebeğiyle birlikte silahlı

korumaya uzatmaya çalıştığı anı hatırlamak bile istemiyordum. Biz kapılara doğru yaklaşırken durmadan, “Lütfen, lütfen!” diye yalvarıyordu. Tam da takipçinin tahmin ettiği gibi o genç aile ve daha yüzlercesi, hükûmetin burada bir şeyler sakladığını anlamıştı.

“Bizimle gemiye binebilmek için her şeylerini verirler.” Annem öne doğru eğilirken gözleri benimkilerin üzerindeydi. “Gitmek istiyor musun?”

Bebeğiyle birlikte olan kadını, babamı, annemi ya da Javier’i bir daha göremezsem ne olur, diye düşündüm.

“Hayır,” dedim.

O sırada el ele tutuşmuş bir kadın ve genç bir kız yaklaştı. Kızın üstündekinin kapüşonunda, gümüş sarmalları olan bir boynuz vardı. Yanımızdan geçerken bariz bir şekilde bana dönüp şüpheyle baktı.

Annesi, “Suma, şiiişt!” diye fısıldayınca kız başını çevirdi.

Annem onlara baktı, bizi izlediklerini o da fark etmişti. “O zaman şimdilik düşüncelerini kendine saklayabilir misin?”

Ardından ilerleyip babamı ve Javier’i geçti. Bunun üzerine babam kaşlarını kaldırarak bana baktı ve başını salladı. Böylece onun bile canına tak ettiğini anladım. Javier yanıma koştururken neredeyse patikadaki bir taşla takılıp düşüyordu. Ama onu yakalayıp doğrulmasını sağladım.

Elimi tutuverdi. Birkaç dakika önce ona söylediğim gibi, “Sorun yok,” dedi. Bu sefer yürümem için beni çekiştirdi.

Peygamberdevesi geminin giriş rampasına ilerlerken derin bir nefes aldım. Hemen önümüzde, bir futbol sahası büyüklüğündeki ön kısmı belirmişti. Buradaki pencereler, başının üst kısmı ile çenesinin alt kısmındaki uzun dişleri göstermek istercesine açılmıştı. Ön taraftaki iki ayak, sabit durmasını sağlıyordu.

Uzakta, bizden sonra havalanacak olan diğer böcek gemiye binen karaltıları görebiliyordum.

Javier, gemimizin arka tarafındaki kanatlara benzer bölmeleri işaret etti. “Biz oralara mı yerleşeceğiz?” diye sordu.

Babam başını sallayarak onayladı.

“Benim okulumdan daha büyük,” diye fısıldadı Javier.

“Evet.” Annem sanki Javier’i yeniden Disneyland’e gittiğimize ikna etmeye çalışıyormuş gibi sahte bir şekilde gülümsüyordu. “Çok az sayıda gemi, bu kadar çok insanı, bu kadar uzun bir mesafe boyunca taşıyabilir.”

Javier, “Peki, hepimiz bu sırada uyuyacak mıyız?” diye sordu.

“Şekerleme yapacağız,” dedi annem.

Zaten bu yolculuğun tek iyi yanı, elde edeceğimiz bu “şekerlemeydi.”

Ama Javier’in yarım saatlik şekerlemelerinin aksine bu, üç yüz seksen yıl sürecekti.